

Pina Bausch: *Gramàtica d'un gest vital*

Dimarts, 13 de maig de 2014, 20.30h – Sala de Concerts

Alguns anys després de la mort de la gran ballarina i coreògrafa, la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana porta al temple modernista la projecció de les seves dues creacions més celebrades. Una experiència emocionant per deixar-se tocar per la bellesa.

Projecció de les coreografies filmades:

Presentació

Cesc Casadesús, director del Mercat de les Flors, explorarà l'univers coreogràfic de la genial ballarina alemanya.

Le sacre du printemps

Un ballet de Pina Bausch (1975)

Companyia: Tanztheater Wuppertal (Alemanya)

Música: Igor Stravinsky (*La consagració de la primavera*)

Decorats i vestuari: Rolf Borzik

Durada: 36 minuts

- Primer quadre: *L'Adoration de la terre*
- Segon quadre: *Le Sacrifice*

PAUSA

Café Müller

Un ballet de Pina Bausch (1978)

Companyia: Tanztheater Wuppertal (Alemanya)

Música: Henry Purcell (*Dido & Aeneas*)

Decorats i vestuari: Rolf Borzik

Durada: 45 minuts

- *O let me weep, for ever weep*
- *Thy hand, Belinda*
- *Next winter comes slowly*
- *See, even night herself is here*

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Pina Bausch

o parlar de l'èsser humà per mitjà del ball

Philippine Bausch va néixer el 1940 a Solingen; més tard, establerta ja a la veïna ciutat de Wuppertal amb el seu Tanztheater, assolí fama mundial amb el nom que li deia la família a casa: Pina.

A Solingen, els seus pares regentaven un hostel amb pensió annexa en què Pina, com els seus germans, solia donar un cop de mà. Allà va aprendre a observar les persones i, sobretot, les seves motivacions més profundes. En els seus muntatges sembla que ressoni l'eco d'aquest ambient que l'envoltà durant la infantesa: una música que sona, persones que van i vénen, que parlen dels seus anhels de felicitat..., però també s'hi reflectirà, en forma de pànic sobtat i de por davant d'un perill inexpressable, la vivència de la guerra que li tocà afrontar.

A l'edat de 14 anys comença a estudiar dansa a l'Escola Superior Folkwang, a Essen, amb Kurt Jooss. Amb Joos, la jove alumna va aprendre a endinsar-se amb desimboltura en els espais de la llibertat creativa i, alhora, a dominar una forma expressiva depurada. El 1958, i gràcies a una beca, va viatjar a Nova York per estudiar dos anys a la Juilliard School of Music. A Nova York va estudiar amb professors del prestigi d'A. Tudor, J. Limón, diversos membres de la companyia de Martha Graham, A. Corvino i M. Craske, entre d'altres.

En tornar a Essen (Alemanya) amb Jooss, Pina Bausch començà a fer-li d'ajudant en les tasques coreogràfiques. La manca d'un nombre suficient de peces per al Folkwang-Tanzstudio l'empenyé ben aviat a idear les seves primeres coreografies, amb peces com ara *Fragment* o *Im Wind der Zeit*, que li valgué el primer premi en el Concurs de Coreògrafs de Colònia del 1969. Com a artista convidada va coreografiar per al Teatre de Wuppertal dos primers treballs que es van portar a escena: *Aktionen für Tänzer* (1971) i *Tannhäuser-Bacchanal* (1972).

Durant la temporada 1973-74, Arno Wüstenhöfer, director artístic del Teatre de Wuppertal, la va contractar com a directora del Ballet de Wuppertal, nom que Pina Bausch substituï immediatament per Tanztheater Wuppertal. El terme Tanztheater ("dansa teatre") tenia un caràcter programàtic, ja que pretenia reflectir un distanciament màxim de la simple rutina de ball i una llibertat total en la tria dels mitjans expressius.

Una de les seves grans fites es va produir en aquella època: l'any 1975 prepara la coreografia de *La consagració de la primavera* d'Igor Stravinsky, caracteritzada per una força emocional i una immediatesa física que es van convertir en veritables senyes d'identitat de la seva tasca artística.

El 1978, Pina Bausch va canviar el seu mètode de treball: havia trobat definitivament el seu llenguatge, basat en un llenguatge de moviments i imatges poètiques i oníriques que li reportà ben aviat fama mundial.

Pina Bausch va rebre nombrosos premis i homenatges per la seva tasca: Bessie Award a Nova York (1984), Premi de Dansa Alemany (1995), Premi de Teatre de Berlín (1997), Praemium Imperiale al Japó (1999), Premi Nijinski de Montecarlo, Màscara Daurada a Moscou (2005) i Premi Goethe de l'Ajuntament de Frankfurt (2008). El juny de 2007 la Biennal de Venècia li va atorgar un Lleó d'Or pel conjunt de la seva carrera. El govern alemany la va distingir amb la Gran Creu del Mèrit (1997), i el francès, amb els títols de Comandant de les Arts i les Lletres i de Cavaller de la Legió d'Honor.

El 30 de juny de 2009 es cloïa el viatge vital de Pina Bausch. Una artista que, amb la seva obra, s'ha convertit en una de les coreògrafes més rellevants del segle xx.

Norbert Servos, coreògraf